

Vysočina si na seznam svých nej může připsat jméno Jaroslava Hájka, jehož písně hrají už dvacet let dechovky nejen ve všech koutech České republiky, ale i ve světě

Textař dechovek má království pod Javořicí

IVANA HOLZBAUEROVÁ

Kaliště – Zdejší kraj nabízí přinejmenším hned dva rekordmanky. Jedním z nich je vrch Javořice, který je nejvyšší v celém regionu, a druhým textař Jaroslav Hájek, který žije v Kališti pod Javořicí. Tento sedmašedesátiletý muž má na svém kontě stovky textů k písničkám, které znějí v podání dechovek ve všech koutech republiky a nejednou zavítají i do světa.

Při psaní svých textů občas porušil dopravní předpisy. Jaroslav Hájek totiž celý život pracoval jako řidič nákladního auta, a když myšlenka, verš nebo rým přišly právě za volantem, zaznamenal si je na připravený papír za jízdy. „No, zpomalil jsem, ubral jsem plyn, ale vždycky nešlo u krajnice zastavit. A už jsem věděl, že za pár kilometrů bude myšlenka pryč,“ vysvětlil Hájek.

Právě takto vznikala i jeho úplně první píseň s názvem Kalištská polka, pro kterou mu byla inspirací jeho rodná vesnička. Její hudební tradice se stala pro Jaroslava Hájka bránou do světa psaní textů. „Tady v Kalištích se vždy konala pouť, kam se zvaly přední dechové kapely. Jednou z nich byli i Babouci, nejstarší jihočeská dechovka. Ti mi velice přirostli k srdci. V roce 1986 jsme tu založili i klub Babouků Kaliště a právě tady se zrodil nápad napsat pro naši vesničku píseň, kterou by potom Babouci nahráli, což se také stalo,“ vypráví textař.

Tuto kalištskou hymnu měl původně skládat tehdejší ředitel českobudějovického rozhlasu Josef Havlík. Ten si však k tomu stále nenacházel čas. „Řekl jsem si, že to zkusím sám, i když nejsem zrovna ředitelem rozhlasu. Nemůže na tom být přece nic tak těžkého a také že nebylo. Slova jsem napsal za volantem na trase mezi Lískovcem, Počátkami a Žirovnici. V každé vesnici vznikla jedna sloka a během půl hodiny byla polka na světě,“ usmívá se Hájek.

Polku poté zhudebnil kapelník Babouků Václav Rožboud, kterému se text velice líbil. Babouci píseň v roce 1988 nahráli a jihočeský rozhlas ji hraje dodnes. Stala se tedy takzvaným trvalkovým hitem.

Předtím se, dnes již slavný textař Jaroslav Hájek, psaní vůbec nevěnoval. Byl aktivním fotbalistou, avšak po zranění achilovek sportování zanechal. Tím se mu vytvořil čas pro psaní a objevování nového talentu. „Napsal jsem tři písničky přímo pro Babouky a myslel jsem si, že tím moje textařská kariéra skončila, ale v roce 1989 jsem se setkal s hudebním skladatelem Adou Doškem. Poslal ho za mnou kapelník Babouků, kterého se ptal, kdo psal slova ke Kalištské polce. Ada Doško mi hned řekl, že pro něj musím psát, a tak jsem tedy začal. Spřátelili jsme se a začali spolupracovat. Ada Doško mě naučil veškerému textařskému řemeslu a za to jsem mu doposud vděčný. Za deset let jsme spolu vytvořili čtyřicet jedna písniček. Pak už jsem byl naprosto rozhodnut, že psaní určitě nenechám,“ vzpomíná textař dechovek.

V současné době má pan Hájek na kontě dvě stě devadesát pět písniček. „Samotných textů mám pět set dvacet šest, ale ne na každý se podaří vytvořit melodii,“ podotýká pan Hájek. Napsat takovou píseň, totiž není žádný med. „Někdy se nejdříve udělá text a pak až muzika a někdy naopak. Ale ten

druhy to má vždy těžší. Většinou nejdřív vymyslím slova, pak mi skladatel udělá melodii a tam, kde mi to nesedí, musím text poopravit. Občas předělávám celou sloku. Zatím se mi to ale vždycky nějak povedlo. I dnes mi má přijít další hudba na můj text, na kterém budu muset ještě zapracovat," vysvětluje Hájek.

Hlavní inspirací pro psaní textů je pro pana Hájka především okolí jeho rodiště, krajina, ale nebojí se ani takových témat jako politika, alkohol za volantem, sousedské vztahy a podobně. „Texty by měly být především o tom, co lidé vídají kolem sebe. Mnoho textařů dechovky dělá tu chybu, že píše staromilsky a tím od dechovky odhání mladé lidi. Já se vždy snažím, aby slova měla posluchači co říci, a to jak mladému, tak starému," vykládá Hájek.

Velkou inspiraci v sobě skýtají i česká města a obce. A právě díky těmto dechovkám byl pan Hájek dokonce zapsán do Guinnessovy knihy rekordů jako neplodnější autor písní věnovaných obcím České republiky. „Když mám psát píseň o nějakém městě, tak si ho projdu, abych nasbíral inspiraci. V těchto textech se snažím prozradit až na závěr o jaké město či vesničku se jedná, aby posluchač mohl sám odhalovat, kam ho píseň přivádí," popisuje svou práci Hájek.

Kromě hudby má však slavný textař i mnohé jiné koníčky. „Přes léto se věnuji především včelkám a vinařství a sháním náměty. Tak si vyčistím hlavu a jak napadne snih, vezmu tužku a pustím se do písniček. Pak tužku zase zahodím do poslední závěje a jede to všechno nanovo," přibližuje textař svůj rok. Ne každý verš se ale zrodí v textařově hlavě během chvíličky. „Verše a rýmy mohou přijít během pár minut, ale některým písním to trvá dny i týdny, měsíce či dokonce déle, než se konečně usadí na papíře. Mnohé texty rozdělám a protože už mě nic nenapadá, odložím je a vrátím se k nim třeba až za půl roku. Na některé dokonce zapomenou a až když je znovu objevím, dostanu zase další múzu," přiznává Hájek.

Nejrychleji se slova k písni rodila jedenáct minut. Byly to verše Falešné mlýnářky. A právě tato píseň vyhrála pětkrát hitparádu českobudějovického rozhlasu. Nápad a verše však mohou přicházet stále. Je tedy nutné mít tužku a papír vždy po ruce. Nejen za volantem, ale i u postele a nejlépe v kapse kalhot.

Přestože má Jaroslav Hájek hudbu velice rád, sám na žádný nástroj nehraje. „Vždy s oblibou říkám, že tahám harmoniku. Potřebuji ale k tomu dlouhý provaz, aby mě netloukla do paty," směje se Hájek. Hudební sluch a chuť se hudbě věnovat mu však rozhodně nechybí. Jeho heslo dokonce zní: „Moc dechovky, zpěvu kouzlem zkrotnou i divocí lvi." Tento poupravený citát Marca Aurelia vypovídá nejen o tom, jak moc dechovka přirostla textaři k srdci, ale také o tom, že bychom ji neměli nechávat minulosti.

„Všechny země si pěstují své tradice a střeží je jako oko v hlavě. Naši tradici je právě dechovka a my ji prodáváme za pár stříbrných," kaboní se Hájek. Sám ale také přiznává, že není proti bigbeatové muzice. Tvorbu z jeho pera navíc můžete uslyšet i v country podání či dokonce od takových velikanů jako je Eva Pilarová. „Napsal bych text i bigbeatové kapele, ale musel bych vědět, že hudba k němu bude stát za to a bude melodická. Úroveň některých bigbeatových kapel je totiž velice nízká," ospravedlňuje svůj názor Hájek.

Textař Jaroslav Hájek získal v roce 1992 punc profesionála. Mezi Ochranný svaz autorský byl přijat Petrem Jandou z kapely Olympic. Tehdejší podmínkou pro přijetí mezi profesionály bylo pět písní, které již byly zařazené do stálého repertoáru rádií, tedy takzvaných trvalkových snímků. „Já měl v té době trvalek již dvacet, takže mi bylo v žertu dokonce vytčeno, že ještě v Ochranném svazu nejsem," směje se textař.

Písně tvoří pan Hájek především pro zábavu. Sám přiznává, že na textaření nelze vydělat. Radost z úspěchu a dobře provedené práce však z jeho tváře přímo září, takže se nelze divit, že se znovu a znovu navrácí s tužkou a myšlenkou k papíru a notám. „Velice rád jezdím na dechovkové festivaly, kde se setkávám i s jinými textaři, hudebními skladateli a samozřejmě hudebníky. Své písničky jsem všechny slyšel na živo v podání různých kapel právě zde," vykládal textař dechovky.

Právě v těchto dnech navíc vzniká již třetí CD s písněmi Jaroslava Hájka, které pokřtí 28. srpna v Brtnici na dechovkovém festivalu. Dvacet osm novinek tam zazní v podání dechovky s názvem Vysočanka.